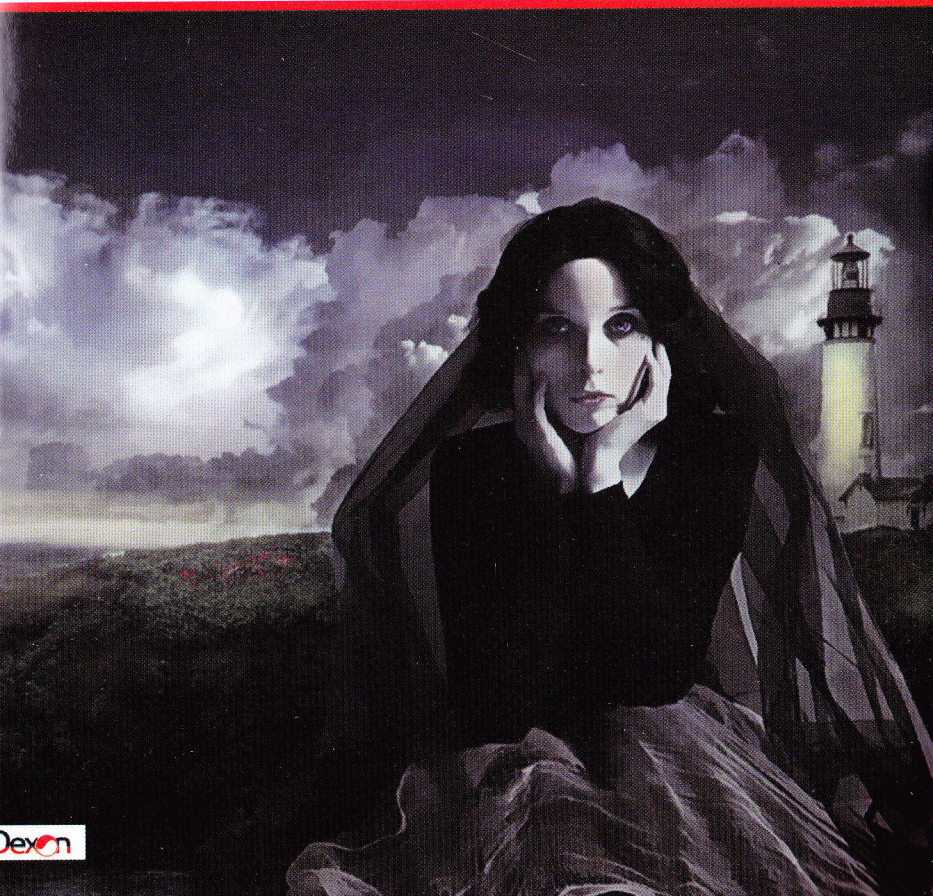


Eugène Sue

Stânca Diavolului



Eugène Sue

PARTEA I-a

Capitolul 1

Stânca Diavolului

Biblioteca CP a Bibliotecii Naționale a României

SUE, EUGÈNE

Stânca Diavolului / Eugène Sue, trad. Cănela Agnel

București: Dexa, 2018. 144 p. (144 p. în total în colecția)

ISBN 978-973-101-625-9

Stânca Diavolului (1840) / Eugène Sue, trad. Cănela Agnel

ISBN 978-973-101-625-9

Stânca Diavolului (1840) / Eugène Sue, trad. Cănela Agnel

ISBN 978-973-101-625-9

Stânca Diavolului (1840) / Eugène Sue, trad. Cănela Agnel

ISBN 978-973-101-625-9

Stânca Diavolului (1840) / Eugène Sue, trad. Cănela Agnel

ISBN 978-973-101-625-9

PARTEA I-a

Capitolul 1 Pasagerul

Spre sfârșitul lunii mai 1690, nava cu trei catarge *Unicorn* pleca din portul La Rochelle, cu destinația Martinica.

Căpitanul Daniel comanda această navă, înarmat cu o duzină de piese de artilerie mijlocie, precauție defensivă necesară: eram atunci în război cu Anglia, iar pirații spanioli veneau deseori să taie vântul dinspre Antile, cu toate desele urmăriri ale tâlharilor noștri.

Printre pasagerii de pe *Unicorn* – de altfel puțini la număr – se afla părintele reverend Griffon din ordinul Fraților Predicatori. El se întorcea în Martinica spre a servi parohia Macouba, unde era misionar de câțiva ani, spre marea satisfacție a locuitorilor și a sclavilor din acest district.

Viața cu totul excepțională din colonii, când aproape permanent exista o ostilitate deschisă contra englezilor, spaniolilor ori caraibilor, puneă preoții din Antile într-o situație specială. Ei trebuiau nu doar să predice, să confeseze, să comunice cu turma sa, ci și să o ajute să se apere de frecvențele descinderi ale dușmanilor de toate neamurile și culorile.

Casa parohială era, ca și alte locuințe, la fel de izolată și expusă atacurilor neprevăzute; nu doar o dată părintele Griffon, ajutat de cei doi negri ai săi, adăpostit în spatele unei uși mari din mahon crenelat, respinsese atacatorii cu un foc intens.

Odinioară profesor de geometrie și de matematici, având cunoștințe teoretice de arhitectură militară, părintele Griffon dăduse sfaturi utile guvernatorilor insulei, cu privire la construirea câtorva puncte de apărare.

Acest credincios știa, printre altele cioplirea pietrelor și tâmplărie; instruit în agricultură, grădinar excelent, spirit inventiv, plin de idei, o energie rară, un curaj deosebit, era un om valoros pentru colonie și mai cu seamă pentru districtul în care locuia.

Poate cuvântul evangheliei nu avea în gura sa dulceața dorită; vocea îi era ridicată, îndemnurile dure, dar morala sa era excelentă și caritatea sa nu avea nimic de pierdut.

Spunea rugăciunile destul de repede și tare *flibustierilor*¹. Era de înțeleș, având în vedere că slujba sa era deseori întreruptă de o năvălire a englezilor eretici sau a caraibilor idolatri, că părintele Griffon, sărind din amvonul de unde predica pacea și armonia, era printre primii în fruntea trupei sale, pentru apărare.

În ceea ce privește răniții și prizonierii, odată lupta terminată, preotul le ameliora poziția atât cât putea și bandaja cu toată grija rănile pe care chiar el le făcuse.

Nu vom încerca să arătăm că purtarea părintelui Griffon era canonică, nici să lămurim această chestiune atât de controversată: *când clerul poate lua parte la război?* Nu vom invoca acum nici autoritatea Sfântului Grigorie, nici pe cea a Papei Leon IV; vom spune doar că acest preot demn făcea bine și respingea răul din toate puterile.

Cu un caracter loial și generos, deschis și vesel, părintele Griffon era răutăcios, ostil și batjocoritor față de femei. De la el porneau glumele despre fiicele Evei, aceste aliate diabolice ale șarpelui. Putem spune, spre lauda părintelui Griffon, că în batjocurile sale, de altfel fără nici o amărăreală, avea ceva ranchiună; glumea bucuros pe seama unei fericiri pe care regreta că nici măcar nu și-a putut-o dori; căci, în pofida obiceiurilor creole, puritatea moravurilor părintelui Griffon nu se dezmințea niciodată.

I s-ar fi putut reproșa faptul că îi cam plăcea mâncarea bună; nu că ar fi abuzat (el se bucura de bunurile pe care ni le dă Dumnezeu), dar îi plăcea numai să se antreneze în rețete miraculoase pentru carnea de vânat, peștele de sezon sau să conserve în zahăr fructe tropicale parfumate; uneori chiar exprimarea senzualității sale devenea contagioasă atunci când povestea despre ospetele à la *boucanière*² în păduri sau pe coasta insulei. Părintele Griffon deținea, printre altele, secretul preparării cârnii de broască țestoasă. Modul pitoresc de a povesti era suficient pentru a stârni auditorilor săi o foame devoratoare. În ciuda apetitului său formidabil, părintele Griffon ținea cu scrupulozitate posturile pe care o bulă papală le făcea

1. Flibustier – hoț de mare, pirat, care prăda în apele americane prin sec. XVII-XVIII. (n.tr.)

2. Boucanière – Denumire dată coloniștilor francezi din America, din sec. XVII care se ocupau cu vânătoarea de vite cornute sălbatice, a căror carne o vindeau. Braconier (n.tr.)

mai puțin riguroase în Antile și în Indii decât în Europa. Nu mai trebuie să spunem că vrednicul preot abandona mesele cele mai rafinate pentru a-și îndeplini îndatoririle sale religioase fie și față de un biet sclav; că nimeni nu era mai de plâns ca el, capelan și conducător înțelept, privind puținul pe care îl avea ca pe binele celor nefericiți.

Nicicând consolările sale, ajutoarele sale nu lipseau celor suferinzi; odată îndeplinită datoria sa creștină, el lucra vesel și viguros în grădina sa, udând plantele, greblând aleile, curățind copacii și, odată cu lăsarea serii, îi plăcea să se odihnească după munca de peste zi, bucurându-se de bogățiile gastronomice ale țării.

Enoriașii nu lăsau niciodată să i se golească hambarul și cămara. Cel mai bun fruct, cel mai frumos vânat sau pește îi erau trimise cu fidelitate. Era iubit și binecuvântat. Era chemat ca arbitru în toate discuțiile și judecata sa decidea în toate chestiunile. Înfațișarea părintelui Griffon răspundea perfect ideii că se putea conta pe ajutorul lui, după ceea ce am spus despre caracterul lui.

Era un bărbat de cel mult cincizeci de ani, robust, activ, deși plinuț; roba sa lungă din lână albă cu dungi negre scotea în evidență umerii săi largi; o calotă de fetru îi acoperea fruntea pleșuvă. Fața sa rumenă, bărbia triplă, buzele cărnoase și roșii, nasul lung și turtit la vârf, ochii mici, dar vioi și spălăciți, făceau să semene întrucâtva cu Rabelais; dar ceea ce caracteriza cel mai bine fizionomia părintelui Griffon era o expresie rară de sinceritate, bunătate, curaj și o inocentă zeflemea.

În momentul începutului acestei povestiri, fratele predicator, în picioare, în spatele clădirii, discuta cu căpitanul Daniel. La ușurința cu care se menținea drept, cu toată legănarea navei, se vedea că părintele Griffon avea de mult timp *piciorul marin*³.

Căpitanul Daniel era un bătrân lup de mare; de cum ajungea în larg, trecea comanda navei secundului ori pilotului și se îmbăta frecvent în fiecare seară. Călătorind foarte des din Martinica la La Rochelle, îl aducea deja din America pe părintele Griffon. Acesta, obișnuit cu bețiile bravului căpitan, supraveghea destul de atent manevrele; căci, fără a avea știința nautică a părintelui Fournier și alți frați ai săi întru Domnul, avea suficiente cunoștințe teoretice și practice în marină.

De multe ori religiosul făcuse trecerea din Martinica la Santo Domingo

3. A avea piciorul marin (avoir le pied marin) – a reuși să se mențină în echilibrul pe un vas (n.tr.)

și la coasta fermă, la bordul navelor piraților care pretindeau totdeauna un fel de dijmă de la cei prinși, în favoarea bisericilor din Antile.

Noaptea se apropia; părintele Griffon inspira cu plăcere aroma cinei mai înainte preparată; servitorul căpitanului venea să anunțe pasagerii că era gata cina; doi sau trei dintre ei, care rezistaseră răului de mare, intrară în toaletă.

Părintele Griffon spuse rugăciunea. Abia se așezase la masă, când ușa cabinei se deschise brusc și se auziră aceste cuvinte, pronunțate cu accentul gascon cel mai puternic:

— Se va găsi, sper, ilustre căpitane, un locșor pentru cavalerul de Croustillac?

Toți comesenii făcură o mișcare de surpriză, și apoi căutară să citească pe chipul căpitanului explicația acestei unice apariții.

Căpitanul rămase cu gura căscată, privind noul său oaspete, cu un aer aproape speriat.

— Ei, asta e! Cine sunteți voi? Nu vă cunosc. De unde naiba ai apărut, domnule?, strigă el în cele din urmă.

— Dacă veneam de la naiba, acest părinte bun... (și gasconul sărută mâna părintelui Griffon) acest părinte bun m-ar fi alungat repede, spunând: *Vade retro, Satanas...*

— Dar de unde veniți, domnule?, strigă căpitanul, uimit de aerul încrezut și surâzător al acestui oaspete neașteptat; nu se ajunge așa la bord... nu faceți parte din echipajul meu. Ați căzut cumva din cer?

— Adineori veneam din infern, acum văd că vin din cer. Fir-ar să fie! N-am pretenție la o origine atât de divină sau atât de infernală, ilustre căpitane... Eu...

— Nu e vorba de asta; răspundeți-mi!, strigă căpitanul. Cum ați ajuns aici?

Cavalerul luă un aer maiestuos:

— Ar fi fost nedemn să fac parte din nobila casă de Croustillac, una din cele mai vechi din Guyana. Dacă am avut o mică ezitare, a fost pentru a satisface curiozitatea ilustrului căpitan.

— În sfârșit, e fericit!, strigă căpitanul.

— Nu spuneți că asta înseamnă a fi fericit, căpitane, spuneți că este just. Eu cad la bord ca o bombă, voi vă mirați... nimic mai natural. Mă întrebați cum m-am imbarcat: aveți acest drept; eu vă explic, este datoria mea. Complet satisfăcut de explicațiile mele, îmi întindeți mâna, spunându-mi: „Foarte bine, cavaliere, veniți la masă cu noi“; eu vă răspund:

„Căpitane, așa ceva nu e de refuzat, căci mor de foame; binecuvântată fie oferta voastră binefăcătoare!"; spunând acestea, alunec între acești doi stimabili gentilomi și mă fac mic de tot, ca să nu-i deranjez.

Vorbind astfel, cavalerul și-a pus cuvintele în practică; profitând de uimirea generală, se așeza între doi comeseni și curând se folosea de paharul unuia, de fața de masă a altuia, de farfuria unui al treilea, lăsându-i nedumeriți pe toți.

Toate acestea au fost făcute cu repeziciune, îndemânare, siguranță și îndrăzneală, încât comesenii ilustrului căpitan de pe *Unicorn* și căpitanul însuși nu se gândeau decât să privească din când în când, curioși și uimiți, la cavalerul de Croustillac.

Acest aventurier purta cu mândrie o veche jachetă din postav cândva verde, apoi de un albastru-gălbui; pantofii săi, zdrențuiți, erau de aceeași nuanță; șosetele sale, cândva stacojii dar apoi de un roz șters, păreau pe alocuri cusute cu ață albă; o pălărie gri, tocită complet; o centură veche cu împletituri largi acoperite cu bronz auriu, de care atârna o spadă lungă, pe care cavalerul o ținea intrând cu aerul unui căpitan. Domnul de Croustillac era un bărbat înalt și slăbănog. Părea să aibă între treizeci și șase și patruzeci de ani. Părul, mustața și sprâncenele erau date cu negru, figura osoasă, brună și bronzată. Avea nasul lung, ochi mici și sălbatici de o vioiciune extraordinară și gura largă; fizionomia sa exprima în același timp o siguranță de sine și o vanitate indignată.

De Croustillac avea în el una din acele credințe fabuloase care nu se găsesc nicăieri decât la meridionali. Era atât de orbit de meritele și farmecele sale naturale încât credea că nici o femeie nu-i va putea rezista: lista cuceririlor sale de toate felurile era interminabilă. Dacă minciunile cele mai teribile nu-l costau nimic, nu i se puteau refuza un curaj adevărat și o oarecare noblețe de caracter. Această valoare naturală, adăugată la încrederea oarbă în sine, îl pune uneori în pozițiile cele mai grele, în care își ținea capul aplecat și de unde nu ieșea niciodată fără lovituri; căci, dacă era aventuros și laudăros ca un gascon, era și fixist și încăpățânat ca un breton.

Până acum, viața sa fusese aproape ca confracților săi din boemă. Cadet dintr-o familie săracă din Gascogne, de o noblețe îndoielnică, venise să-și caute norocul la Paris; rând pe rând ofițer la o companie de copii de trupă, rector de academie, băieș, geambaș, difuzor de povestiri satirice și gazete olandeze, se dădea uneori protestant, simulând trecerea la catolicism pentru a primi cele cincizeci de coroane pe care Pélișson le plătea fiecăru

neofit. Șmecheria descoperită, cavalerul fu biciuit și condamnat la închi-soare. A îndurat biciul, a scăpat din închiisoare deghizat cu un plasture pe ochi și târând o sabie mare cu care atingea trotuarul și a îmbrățișat mese-ria de proxenet, în profitul câtorva case de toleranță în care aducea acești miei inocenți, care nu ieșeau niciodată decât tunși. Trebuie spus, spre lauda cavalerului, că el rămânea mereu străin de aceste mârșăvii și, cum spunea chiar el, întindea nada, dar nu mânca peștele.

Pe vremea aceea, edictele privind duelurile erau foarte severe. Într-o zi, cavalerul întâlnește în pe drum un spadasin foarte cunoscut, numit Fontenay-Lovitură-de-Spadă⁴. Acesta îl înghionte violent pe aventurierul nostru, spunându-i: „Uite ce... eu sunt Fontenay-Lovitură-de-Spadă“. „Și eu, Croustillac-lovitură-de-Armă⁵“, spuse gasconul agitându-și spada în aer. Fountenay fu ucis și Croustillac nevoit să fugă, pentru a scăpa de cer-cetări.

Cavalerul auzise deseori vorbindu-se despre incredibilele averi ce se realizau în insule și plecă spre La Rochelle, unde spera să se îmbarce pen-tru America. A mers când pe jos, când călare, când cu carul. Odată ajuns, Croustillac trebuia nu doar să plătească călătoria la bordul unei nave, ci și să obțină de la intendentul marinei permisiunea de a se îmbarca pentru Antile.

Cele două lucruri erau unul mai dificil decât celălalt; migrația protes-tanților, căreia Ludovic al XIV-lea se opunea, a făcut ca poliția porturilor să fie extrem de severă, iar călătoria spre Martinica nu costa mai puțin de opt sau nouă sute de livre. Or, în viața sa, cavalerul nu avusese nici jumătate din această sumă.

Ajungând pe La Rochelle, cu zece coroane în buzunar, îmbrăcat cu o salopetă și purtând în teaca spadei sale bluza și pantofii, atent ambalate, cavalerul mergea să locuiască într-o tavernă săracă, frecventată de mari-nari. Acolo, s-a interesat de o ambarcațiune ce urma să plece și a aflat că *Unicorn* va pleca în câteva zile.

Doi maeștri ai acestei ambarcațiuni frecventau taverna pe care cavale-rul o alesese drept centru al operațiunilor sale. Ar fi prea mult de povestit prin ce artificii, trucuri, prin ce minciuni fabuloase născocite, prin ce pro-misiuni nebunești a reușit Croustillac să se intereseze de soarta pivniceru-lui însărcinat cu depozitarea în cală a butoaielor cu apă dulce. E suficient

4. În original: Coup-d'Épée (n.tr.)

5. În original: Coup-de-Canon (n.tr.)

să știm că acesta a fost de acord să-l ascundă pe Croustillac într-un butoi gol și să-l aducă astfel la bordul navei.

Conform obiceiului, delegații intendenței și funcționarii Amiralității au inspectat cu scrupulozitate nava la momentul plecării sale, pentru a se asigura că nu există pasageri frauduloși. Cavalerul a tăcut mâlc în butoiul său și a reușit să scape de căutările minuțioase ale oamenilor regelui; inima i-a tresălit de bucurie, când a simțit că nava a pornit. A așteptat câteva ore înainte de a îndrăzni să se arate, știind bine că odată nava aflată în larg, căpitanul de pe *Unicorn* nu se va mai întoarce în port pentru a aduce un pasager clandestin. Există o înțelegere între cavaler și pivnicer, ca acesta din urmă să nu explice niciodată cum a ajuns Croustillac la bord.

Cineva mai puțin nerușinat decât aventurierul nostru s-ar fi purtat mai decent față de marinari, așteptând îngrijorat momentul când căpitanul ar descoperi îmbarcarea frauduloasă. Croustillac, dimpotrivă, mergea cu îndrăzneala până la capăt. Prefera masa căpitanului în locul gamelei marinarilor. Nu s-a îndoit nici o clipă că a trebuit să se așeze la această masă, dacă nu de drept, măcar de fapt. Se vede, îndrăzneala sa i-a folosit.

Acesta era oaspetele nepoftit spre care echipajul de pe *Unicorn* arunca priviri curioase.

Capitolul 2

Barbă-Albastră

— Vreți până la urmă, domnule, să spuneți cum ați ajuns aici?, strigă căpitanul *Unicornului*, nerăbdător să afle secretul gasconului.

Cavalerul de Croustillac își turnă un pahar mare de vin, se ridică și spuse cu voce tare:

— Propun mai întâi ilustrei companii să închinăm în sănătatea celui care ne este drag tuturor, monarhului nostru glorios, Ludovic cel Mare, cel mai adorabil dintre prinți.

În aceste vremuri de despotism ar fi fost lipsit de tact, chiar periculos, din partea căpitanului, să primească cu răceală propunerea cavalerului.

Maestrul Daniel și — urmându-i exemplul — pasagerii răspunseră propunerii. Repetară toți în cor:

— În sănătatea regelui! În sănătatea lui Ludovic del Mare!

Un singur mesean rămase tăcut, era vecinul cavalerului; Croustillac îl privi încruntat:

— La naiba, domnule! Nu sunteți unul de-ai noștri? Veți fi dușmanul regelui nostru iubit?

— Deloc, domnule. Iubesc și cinstesc pe acest mare monarh. Dar cum să beau, dacă mi-ați luat paharul?, răspunse cu sfială pasagerul.

— Cum?! La naiba! Dintr-un motiv atât de pueril nu vreți să treceți drept un bun francez?, exclamă cavalerul ridicând din umeri. Ce, nu mai sunt pahare? Băietee... Băietee... Un pahar pentru domnul! Dragă prietene, hai noroc! Acum, în picioare și să spunem din nou: În sănătatea regelui, marelui nostru rege!

După ce toastul fu rostit, se așezară toți.

Profitând de această mișcare, cavalerul îl făcu pe vecinul său să-i dea o farfurie și un tacâm. Apoi, descoperind ciorba din fața sa, se adresă cu îndrăzneală părintelui Griffon:

— Părinte, pot să vă ofer această ciorbă de porumbel?

— Ei, zău! Domnule, strigă căpitanul, iritat de îndrăzneala cavalerului, stai la locul dumitale.

Acesta îl întrerupse pe căpitan și spuse pe un ton grav:

— Căpitane, eu știu să dau fiecăruia ce-i trebuie: clerul este primul ordin în stat; eu mă comport creștinește, servind mai întâi pe părintele care e de față. În plus, voi profita de această ocazie pentru a omagia, în respectabila și sfânta sa persoană, care înalță și vor înalța totdeauna, Biserica noastră.

Spunând acestea, cavalerul îl servi pe părintele Griffon. Din acest moment era mai greu pentru căpitan să înlătore aventurierul de la masa sa; nu putuse refuza toastul cavalerului și nici să-l împiedice să facă onorurile mâncării care-i era la îndemână. Totuși, își continuă interogatoriul:

— Ei bine, domnule, sunteți un gentilom, fie! Sunteți un bun creștin, iubiți regele cum toți îl iubim – e foarte bine. Acum spuneți-mi cum naiba se face că sunteți aici, mâncându-mi cina?

— Părinte, spuse cavalerul, vă iau ca martor, așa că onorabila companie...

— Martor la ce, fiule?, întrebă părintele Griffon.

— Martor la ce mi mi-a spus căpitanul.

— Cum, ce-am spus?, strigă maestrul Daniel.

— Căpitane, ați spus, ați recunoscut și proclamat în fața societății că eram un gentilom.

- Am spus, desigur, dar...
- Că eram un bun creștin!
- Da, dar...
- Că iubeam regele!
- Da
- Da, fiindcă...
- Ei bine, reluă cavalerul, iau din nou ca martor ilustra companie...

când ești un bun creștin, când ești un gentilom, când îți iubești regele, ce ar mai fi de întrebat? Părinte, pot să vă servesc acest ghiveci?

— Accept, fiule, căci la mine răul de mare este pofta de mâncare. Odată îmbarcat, foamea mea se dublează.

— Sunt încântat, părinte, căci nici eu nu simt altă indispoziție decât o foame de lup.

— Ei bine, fiule, deoarece bunul nostru căpitan e în măsură să satisfacă această foame, vă spun, servindu-mă chiar de cuvintele voastre, că așa este: sunteți un gentilom, un bun creștin și afectuos pentru suveranul nostru iubit, căci va trebui să răspundeți întrebării puse de maestrul Daniel cu privire la prezența voastră extraordinară la bordul navei sale.

— Din păcate mi-este imposibil, părinte.

— Cât de imposibil?, strigă căpitanul, furios.

Cavalerul luă un aer solemn de căință și răspunse, arătând spre părintele Griffon:

— Numai părintele poate auzi mărturisirea și taina mea: este un secret nu doar al meu. Acest secret este unul grav, foarte grav, adăugă el, ridicând ochii spre cer, cu căință.

— Și eu!... v-aș putea forța să vorbiți, strigă căpitanul, când va trebui să vă leg câte o bilă la fiecare picior și să vă urc călare pe o bară cu scripete, până veți spune adevărul.

— Căpitane – reluă, cu un calm netulburat, cavalerul –, eu nu am suferit niciodată o amenințare, o clipire, o grimasă, un semn, un gest, nimic care să-mi pară a fi o insultă. Dar voi sunteți rege la bordul vostru, de aceea mă aflu în regatul vostru și vă sunt recunoscător că m-ați primit la masa voastră (voi continua să fiu mereu demn de această favoare); totuși nu există un motiv să mă supuneți la cele mai rele tratamente. Cu toate acestea, voi ști să mă resemnez, să primesc, cel puțin de la acest bun părinte, sprijinul celui slab în fața celui puternic, mijlocirea la tine în apărarea mea.

Poziția căpitanului devena jenantă, căci părintele Griffon nu s-a putut

abține să spună câteva cuvinte în favoarea aventurierului care se punea deodată sub protecția sa și care promitea să dezvăluie, sub pecetea confesiunii, secretul șederii sale la bordul *Unicornului*.

Furia căpitanului se mai calmă. Cavalerul, mai întâi măgulitor, insinuant, deveni jovial, plăcut, comic: făcea, spre distracția tovarășilor săi, tot felul de giumbușlucuri. Ținea cuțite în echilibru pe vârful nasului, construia piramide din pahare și sticle, cu o îndemânare surprinzătoare, cânta cântece de Crăciun și imita strigătul diferitelor animale.

Până la urmă, Croustillac știu într-atât să-l distreze pe căpitan, de altfel puțin dificil în alegerea amuzamentelor, încât, la sfârșitul cinei, acesta îi spuse gasconului, bătându-l pe umăr:

— Hai, cavaliere, la toată urma iată-vă la bord; nu există ceva care să vă facă să refuzați. Sunteți un companion vesel, veți avea tot timpul un tacâm la masa mea și se va găsi un loc pentru a agăța un hamac într-un colț al punții inferioare.

Cavalerul era pe deplin mulțumit și recunoscător; merse la locul ce îi fusese indicat și curând se cufundă într-un somn adânc, complet eliberat de griji, deși cam umilit că suferise amenințările căpitanului și că se coborâse până la a se complăcea, ca să obțină bunăvoința maestrului Daniel, pe care îl vedea cu ochii minții ca pe o fiară. El vedea în colonii un adevărat eldorado. Auzise atât de multe laude despre ospitalitatea locuitorilor din colonii, foarte fericiți, se spunea, să găzduiască luni întregi pe europenii care veneau să-i vadă, încât își făcuse un plan foarte simplu: „Sunt aproape cincizeci sau șaiszeci de case bogate în Martinica și Guadelupa; proprietarii lor, care se plictisesc de moarte, sunt încântați să păstreze lângă ei oameni de spirit, cu umor și cu idei; eu sunt dintre oamenii de acest fel. Nu-mi va rămâne decât să fac în așa fel încât să fiu răsfățat, sărbătorit, adorat. Admițând că am la șase luni o altă locuință, dintr-una într-alta, ele fiind aproape șaiszeci la număr, voi avea, deci, douăzeci și cinci-treizeci de ani de viață frumoasă, asigurată — și încă nu vorbesc decât de șansa cea mai mică. Sunt în plină maturitate a plăcerilor mele, sunt amabil, spiritual, am tot felul de talente de societate; cum aș putea crede că opulenții moștenitori ai coloniștilor vor fi atât de orbi, atât de stupizi ca să nu profite de *ocazia mea* și să se asigure astfel de cel mai fermecător mire pe care fata tânără sau văduva agasantă îl visaseră în nopțile de insomnie?”

Acestea erau speranțele cavalerului; se va vedea dacă s-au împlinit.

A doua zi dimineța, Croustillac își ținu promisiunea și se spovedi părintelui Griffon. Deși destul de adevărate, mărturisirile nu aduseră nimic

nou reverendului, cu privire la poziția penitentului. Iată rezumatul spovedaniei cavalerului:

Își risipise averea și ucisese un om în duel; urmărit de legi și fără mijloace de existență, a luat hotărârea disperată de a merge să-și caute norocul în insule. Neavând cu ce să-și plătească drumul, a recurs la compasiunea pivnicerului, care l-a vârat într-un butoi și l-a ascuns la bord.

Această aparentă sinceritate l-a atras pe părintele Griffon de partea aventurierului. Dar acesta nu a ascuns decât că speranța de a-și găsi norocul în colonii era, de fapt, o momeală. Trebuia, ca să ajungi acolo, să dispui de un capital considerabil, pentru a-ți forma cât de cât o întreprindere. Climatul era morbid, locuitorii nu aveau încredere în străini, tradițiile generoasei ospitalități rămase de la primii coloniști erau complet uitate, mai ales prin egoismul locuitorilor care, genetic, se aflau după războaiele cu Anglia, care era un atentat grav îndreptat contra intereselor lor.

Într-un cuvânt, părintele Griffon îl sfătui pe cavaler să accepte oferta căpitanului, care îi propusese să rămână la La Rochelle după ce vor fi ajuns în Martinica.

După părerea preotului, Croustillac trebuia să găsească în Franța o mie de resurse, pe care nu putea spera să le găsească în aceste ținuturi semi-barbare, unde situația europenilor era altfel; din respect pentru demnitatea lor de albi, nu ocupau funcții prea umile. Părintele Griffon nu-și dădea seama că penitentul său exploatasese *altfel* resursele Franței, că el era nevoit să emigreze. În câteva situații, nimeni nu era mai ușor de păcălit decât părintele; mila sa pentru cel nefericit afecta înțelegerea sa obișnuită.

Viața petrecută de cavalerul de Croustillac nu părea să fie de un alb imaculat; acest om a fost atât de neglijent de tulburarea lui, atât de indiferent față de viitorul care-l amenința, că părintele Griffon sfârși prin a acorda acestui aventurier poate mai mult interes decât merita, și se oferă să-l găzduiască în casa parohială din Macouba, cât timp *Unicorn* rămânea în Martinica, ofertă pe care Croustillac avu grijă să nu o refuze.

Timpul trecea: maestrul Daniel nu înceta să admire talentele prodigioase ale cavalerului, la care descoperea în fiecare zi noi comori de prestidigitație.

Croustillac ajunsese să ia în gură mucuri de lumânare aprinse și să înghită furculițe. Acest ultim truc a stârnit admirația căpitanului până la entuziasm; el a oferit gastonului, simbolic, un loc pe viață la bord, cu condiția ca acesta să-i promită că va face agreabil timpul liber pe durata navigării *Unicornului*.